

Sygn. akt X GC 1409/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Stażysta Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2017 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa V. M. (1)

przeciwko M. K. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. K. (1) na rzecz powoda V. M. (1) kwotę 2 380,95 zł (dwa tysiące trzysta osiemdziesiąt złotych 95/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 listopada 2013r.

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 194,59 zł (tysiąc sto dziewięćdziesiąt cztery złote 59/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 1409/16 postępowanie zwykłe

UZASADNIENIE

W dniu 3 listopada 2015 roku powód V. M. (1) wniósł do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie pozew przeciwko M. K. (1) o zapłatę kwoty 10.000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5 listopada 2013 roku oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że świadczył usługi medyczne na rzecz pozwanego prowadzącego prywatny zakład opieki zdrowotnej w D.. Za świadczone usługi pozwany zobowiązał się płacić powodowi wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 10.000 zł miesięcznie oraz zapewnić powodowi mieszkanie służbowe i ponosić koszty związane z eksploatacją mieszkania. W ramach współpracy z pozwanym powód miał możliwość skorzystania z urlopu. Powód wyjaśnił, że współpraca między stronami nie układała się pomyślnie. Po trzech miesiącach współpracy pozwany zaprzestał przestrzegania harmonogramu pracy powoda, powód miał zastrzeżenia co do wymogów zapewnienia prywatności pacjentom przez pracowników pozwanego. Poza tym pozwany wymagał od powoda świadczenia usług na rzecz dzieci, na co powód się nie zgadzał, wskazując, że opieka lekarska nad dziećmi nie należy do jego specjalności, a strony umówiły się, że powód będzie świadczył usługi zgodne z jego specjalnością – specjalizacją w dziedzinie chorób wewnętrznych i nie będzie świadczył usług opieki zdrowotnej na rzecz dzieci. W końcu strony zakończyły współpracę, a powód zdał pozwanemu klucze do służbowego mieszkania i do pomieszczeń,

w których pracował oraz przesłał pozwanemu rachunek za usługi świadczone w październiku 2013 roku. Pozwany odmówił jednak zapłaty należności.

Dnia 7 stycznia 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt IX GNc 9811/15).

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa, przekazanie sprawy do sądu właściwego miejscowo i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu nie zakwestionował faktu zawarcia umowy z powodem, ale zaprzeczył temu, jakoby powód był zobowiązany do świadczenia usług opieki zdrowotnej tylko w zakresie chorób wewnętrznych. Pozwany wskazał, że na podstawie łączącej strony umowy powód miał świadczyć usługi w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej, przez co należy rozumieć również opiekę nad dziećmi. Pozwany przyznał, że relacje między stronami nie były dobre, przy czym wskazał, że winę za to ponosi powód, który zachowywał się, w sferze zawodowej, w sposób niełojalny w stosunku do pozwanego i innych pracowników. Pozwany wyjaśnił, że odmówił powodowi zapłaty wynagrodzenia za październik 2013 r., ponieważ powód, wbrew ustaleniom łączącej strony umowy, nie odrobił urlopu, który wykorzystał w sierpniu 2013 r. Pozwany podniósł, że strony nie umawiały się na urlop płatny i powód dostał wynagrodzenie za cały sierpień 2013 r., ponieważ strony umówiły się, że powód odrobi swoją nieobecność. Pozwany przedstawił w związku z tym do potrącenia z wierzytelnością powoda wierzytelność z tytułu świadczenia wypłaconego powodowi za miesiąc sierpień 2013r.

Postanowieniem z dnia 24 marca 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydziałowi Gospodarczemu (sygn. akt IX GC 1070/16).

Powód w dalszym piśmie procesowym podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Dodatkowo, odnosząc się do zarzutów strony przeciwnej zaprzeczył temu, że strony nie umawiały się na przyznanie powodowi uprawnienia do skorzystania z urlopu bezpłatnego i podniósł, że wykorzystany przez powoda urlop w wymiarze 26 dni w sierpniu 2013 roku był urlopem płatnym. Zdaniem powoda nie powinno to budzić wątpliwości, ponieważ pozwany zapłacił mu wynagrodzenie za cały sierpień 2013 r. i nie zażądał jego zwrotu. Zaprzeczył, aby zawarł umowę najmu lokalu mieszkalnego i aby był zobowiązany do ponoszenia jakichkolwiek kosztów związanych z korzystaniem z lokalu. Podniósł, że w ramach współpracy z pozwanym wykonywał swoje obowiązki zawodowe należycie.

Na rozprawie wyznaczonej na dzień 2 lutego 2017 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód V. M. (1) był lekarzem i w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wykonywał czynności z zakresu świadczenia usług opieki zdrowotnej. Legitymował się on dyplomem uzyskania tytułu specjalisty w dziedzinie chorób wewnętrznych.

Pozwany M. K. (1) prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) w D.. Pełnomocnikiem pozwanego w zakresie wszelkich czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej była jego matka B. S..

Bezsporne, ponadto dowód:

- dyplom powoda k. 11,
- zeznania świadka K. P. k. 111-112,
- zeznania świadka B. S. k. 113-114,
- przesłuchanie stron – pozwanego M. K. (1) k. 116-117.

W wyniku przeprowadzonej przez pozwanego rekrutacji na stanowisko lekarza w (...) w D. wybrany na wolne stanowisko został V. M. (1).

Negocjacje z V. M. (2) zajmowała się B. S.. Pozwany M. K. (1) był w tym czasie chory, co uniemożliwiało mu dokonywanie czynności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Dnia 1 kwietnia 2013 r. sporządzono projekt umowy kontraktowej nr (...) o udzielenie świadczeń zdrowotnych w zakresie Podstawowej (...), która miała być zawarta między R. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) z siedzibą w B. reprezentowanym przez pełnomocnika B. S. (zleceniodawcą), a dr nauk med. V. M. (2) (zleceniobiorcą).

Z treści tego projektu wynikało, że zleceniodawca zleca wykonywanie usług i świadczeń medycznych na zasadach usługi cywilnoprawnej, a zleceniobiorca zobowiązuje się do prowadzenia przyjęć pacjentów (...) w ramach Podstawowej (...). Przedmiotem umowy miało być leczenie i sprawowanie opieki nad pacjentami (...) zgodnie z obowiązkami lekarza POZ ustalonymi przez NFZ, a w szczególności: badania lekarskie pacjentów zarejestrowanych w POZ, wykonywanie usług w zakresie promocji zdrowia, profilaktyki i ewidencji zdrowotnej, wykonywanie badań profilaktycznych, wizyty domowe. Zleceniobiorca miał udzielać usług i świadczeń medycznych po otrzymaniu historii choroby.

Zleceniobiorca obowiązany był do przestrzegania przepisów ustawy o zawodzie lekarza, Ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, Ustawy o ochronie danych osobowych oraz postanowień Kodeksu etyki lekarskiej. Zleceniobiorca zobowiązany był do niezwłocznego udzielenia świadczeń medycznych w przypadku wypadków, zatruc, urazów, porodu i innych stanów zagrożenia życia i zdrowia.

B. S. przedstawiła V. M. propozycję współpracy i projekt umowy cywilno-prawnej z dnia 1 kwietnia 2013 r., na podstawie której strony miały podjąć współpracę. Lekarz miał świadczyć usługi pięć dni w tygodniu, od poniedziałku do piątku, po siedem godzin dziennie, od godziny 8 do 15:30. V. M. (1) przystał na warunki zaproponowane przez B. S.. Strony nie podpisały umowy pisemnej.

Dowód:

- umowa kontraktowa k. 57-60,
- zeznania świadka B. S. k. 113-114,
- przesłuchanie stron – pozwanego M. K. (1) k. 116-117.

V. M. (1) rozpoczął świadczenie usług w maju 2013 r. Za każdy miesiąc od maja do września 2013 r. wystawiał rachunki za świadczenie usług medycznych w gabinecie POZ na rzecz (...) w D. w wysokości 10.000 zł za każdy miesiąc. Rachunki za lipiec, sierpień i wrzesień zostały uregulowane przez M. K. (1).

Dowód:

- rachunki za okres od kwietnia 2013 r. do października 2013 r. k. 12-16,
- polecenie przelewów k. 19-21.

Dnia 2 kwietnia 2013 r. J. C. (wynajmujący) zawarła z Niepublicznym (...) reprezentowanym przez R. S. (najemcą) umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni 80 m² położonego w K. nr 37. Czynsz w kwocie 350 zł miesięcznie miał płacić najemca w ratach miesięcznych do 30 dnia każdego miesiąca. Koszty dodatkowe (w szczególności koszty zużycia wody, odprowadzania ścieków i koszty energii elektrycznej według wskazań liczników) i koszty ogrzewania w wysokości 250 zł miesięcznie płatne do 15 dnia każdego miesiąca również miał ponosić najemca. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony.

Dowód:

- umowa najmu k. 61.

Od końca czerwca 2013 r. w przychodni zatrudniona była K. P.. Świadczyła ona usługi jako kosmetolog oraz wykonywała czynności na rejestracji. W czasie, w którym trwała współpraca z V. M. (2) pielęgniarką w (...) w D. była M. B..

Dowód:

- zeznania świadka K. P. k. 111-112,

- zeznania świadka M. B. k. 114-115.

W lipcu 2013 r. V. M. (1) zwrócił się do B. S. z prośbą o udzieleniu mu urlopu na dwa tygodnie sierpnia. B. S. udzieliła V. M. urlopu. Strony umówiły się, że V. M. (1) otrzyma wynagrodzenie za okres nieobecności w pracy, ale odrobi tę nieobecność pracując po powrocie do godziny 18:00.

W trakcie urlopu V. M. (1) ponownie zwrócił się do B. S. z prośbą o udzieleniu mu urlopu, tym razem na kolejny tydzień sierpnia. Prośbę uzasadniał przyczynami rodzinnymi. B. S. udzieliła V. M. urlopu. Również w tym przypadku strony umówiły się, że V. M. (1) otrzyma wynagrodzenie za okres nieobecności w pracy, ale odrobi tę nieobecność.

Ustalenia stron dotyczące odpracowania nieobecności zostały poczynione w formie ustnej.

V. M. (1) wykorzystał urlop w okresie od 1 do 25 sierpnia 2013 r. W tym czasie był nieobecny w pracy przez trzy tygodnie, tj. 112 godzin.

Dowód:

- zeszyty dziennych przyjęć k. 121-122,

- zeznania świadka K. P. k. 111-112,

- zeznania świadka B. S. k. 113-114,

- zeznania świadka M. B. k. 114-115.

Zarówno przed okresem nieobecności lekarza jak i po jego powrocie dnia 26 sierpnia 2013 r. przyjmowani przez V. M. (1) pacjenci nie mieli zastrzeżeń co do jakości świadczonych przez niego usług. Lekarz prowadził dokumentację medyczną. Wykonywał pracę zgodnie z przepisami o prowadzeniu dokumentacji medycznej. B. S. nie miała zastrzeżeń co do wykonywanych przez lekarza diagnoz.

Po powrocie z urlopu V. M. (1) zaczął odmawiać przyjmowania dzieci.

W październiku 2013 r. u pozwanego zatrudniona została lekarz A. K.. Pełniła ona funkcję lekarza pediatry i miała wykonywać czynności dwa razy w tygodniu popołudniami. Pomimo ustalonego dla siebie grafiku pracy, często była wzywana do zastępowania V. M. (1) .

Pacjenci składali do B. S., do pielęgniarki M. B. i recepcjonistki K. P. skargi dotyczące tego, że V. M. (1) nie przyjmuje dzieci.

Ze współpracy z lekarzem nie była zadowolona pielęgniarka M. B., która skarżyła się na niewłaściwe zachowanie powoda. A. K. skarżyła się na brak kontaktu i nieuprzejmość lekarza.

Na tle tych skarg między B. S. a V. M. (2) doszło do pogorszenia stosunków.

Dowód:

- zeznania świadka K. P. k. 111-112,
- zeznania świadka B. S. k. 113-114,
- zeznania świadka M. B. k. 114-115,
- zeznania świadka A. K. k. 116,
- przesłuchanie stron – pozwanego M. K. (1) k. 116-117.

Z powodu narastającego konfliktu strony zakończyły współpracę.

Dowód:

- korespondencja mailowa k. 56,
- zeznania świadka K. P. k. 111-114,
- zeznania świadka B. S. k. 113-114.

Pismem z dnia 21 listopada 2013 r. M. K. (1) poinformował V. M. (1) o tym, że nie otrzymał od niego do tej pory rachunków za sierpień i wrzesień 2013 r. oraz o tym, że nie odpracował on 41 godzin urlopu i nie uregulował opłat za korzystanie z mieszkania służbowego w kwocie 231,20 zł.

Pismem z dnia 26 listopada 2013 r. M. K. (1) w odpowiedzi na otrzymane drogą mailową dnia 25 listopada 2013 r. pismo, poinformował V. M. (1) o tym, że nie otrzymał od niego wypowiedzenia i odmawia zapłaty rachunku za październik 2013 r.

Dowód:

- pisma pozwanego k. 54, 55.

Pismem z dnia 5 grudnia 2013 r. V. M. (1) wezwał M. K. (1) do zapłaty kwoty 10.000 zł tytułem wynagrodzenia za usługi medyczne świadczone w październiku 2013 r.

Pozwany odmówił powodowi zapłaty kwoty 10.000 zł tytułem wynagrodzenia za październik 2013 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 22
- zeznania świadka B. S. k. 113-114.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione tylko w części.

Powód dochodził od pozwanego zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi opieki zdrowotnej za październik 2013 r. Podstawy roszczenia upatrywał w postanowieniach umowy łączącej go z pozwanym, na podstawie których pozwany miał płacić na jego rzecz wynagrodzenie w ryczałtowej wysokości 10.000 zł miesięcznie.

Kwestią bezsporną w sprawie było podjęcie przez strony współpracy i świadczenie usług opieki zdrowotnej przez powoda na rzecz pozwanego w określonym okresie, tj. od maja 2013 r. do końca października 2013 r. Spór dotyczył zasadności odmowy zapłaty wynagrodzenia za ostatni miesiąc współpracy, a w szczególności, z uwagi na podane

przyczyny odmowy zapłaty, tego czy powód w sierpniu 2013 r. przebywał na urlopie płatnym, czy bezpłatnym, i czy spoczywał na nim obowiązek odpracowania nieobecności, oraz czy w razie ustalenia, że obowiązek taki istniał – odpracował on tę nieobecność.

Istotne było zatem ustalenie czy pozwanemu przysługiwała wzajemna wierzytelność z tytułu świadczenia wypłaconego za miesiąc sierpień 2013r. . Strony spierały się również co do tego, czy powód miał obowiązek przyjmowania na wizytach dzieci, czy jedynie świadczenia opieki zdrowotnej w dziedzinie chorób wewnętrznych.

W pierwszej kolejności należało zatem ustalić, czy pozwany rzeczywiście posiadał wobec powoda wymagalną wierzytelność nadającą się do potrącenia.

Na wstępie zaznaczyć należało, że podstawę prawną w oparciu, o którą pozwany mogłaby dokonać potrącenia wzajemnych wierzytelności stron, stanowił art. 498 k.c., zgodnie z którym gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym (§ 1). Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (§ 2).

Z powyższego jednoznacznie wynika, że dla dokonania skutecznego potrącenia niezbędnym jest, aby wierzytelności, mające ulec kompensacie, istniały i były wymagalne. Podkreślić jednak wypada, że powyższe nie jest wyłączną przesłanką, warunkującą prawnie skuteczne potrącenie wzajemnych wierzytelności. Jak wynika bowiem z art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie, co oznacza, że do potrącenia nie dochodzi automatycznie przez to, że istnieją wzajemne wierzytelności nadające się do potrącenia, ale konieczne jest oświadczenie, że korzysta się z potrącenia (postanowienie SN z dnia 8 lutego 2000 r., I CKN 398/98, LEX nr 50856). Podkreślenia przy tym wymaga, że oświadczenie woli składane drugiej stronie przez potrącającego jest oświadczeniem prawnokształtującym o charakterze jednostronnej czynności prawnej. Nie posiada ono skonkretyzowanych wymogów formalnych, co oznacza, że w zasadzie może być złożone w każdy sposób (także w postaci elektronicznej), obowiązkowo jednak musi ujawniać w dostatecznym stopniu jego treść i wolę dokonania potrącenia. Istotnym jest przy tym, że z uwagi na doniosły charakter prawny tego rodzaju oświadczenia, skutkujący wygaszeniem wierzytelności przedstawiającej wartość niższą, oświadczenie o potrąceniu musi pochodzić od osoby uprawnionej do jego złożenia.

Pozwany zgłosił zarzut potrącenia w toku procesu, w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Strona pozwana reprezentowana była przez pełnomocnika procesowego, który w pełnomocnictwie procesowym umocowany został także do składania wszelkich oświadczeń woli w imieniu mocodawcy. W ocenie Sądu zarzut potrącenia kwoty 10.000 zł z tytułu świadczenia wypłaconego za usługi świadczone w sierpniu 2013r został skutecznie złożony przez pozwanego.

Podstawę prawną roszczenia dochodzonego przez powoda i jednocześnie zarzutu potrącenia a stanowił art. 750 k.c. w zw. art. 735 k.c., zgodnie z którym jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Nie ulega wątpliwości, iż umowa jaka łączyła strony nie była umową o pracę, ale umową o świadczenie usług, o której mowa w przepisach art. 750 k.c., do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przedmiotem umów o świadczenia medyczne jest dokonywanie określonych zabiegów leczniczych, rehabilitacyjnych lub badań diagnostycznych przez lekarzy, personel medyczny, czy zakłady lecznicze. W doktrynie przyjęto, że zobowiązanie lekarza uznaje się za typowe zobowiązanie starannego działania. (zob. wyr. SA w Warszawie z 3.3.1998 r., I ACa 14/98, L.; T. Z., Zawieranie umów). Jak powszechnie przyjęto w doktrynie umowy o świadczenie usług medycznych podlegają więc przepisom art. 750 k.c.

Zgodnie z przepisami art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Umowę zlecenia regulują przepisy art. 734 i dalsze k.c.

W myśl art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W braku odmiennej umowy zlecenie obejmuje umocowanie do wykonania czynności w imieniu dającego zlecenie. Przepis ten nie uchybia przepisom o formie pełnomocnictwa.

Strony umowy zlecenia mogą przewidzieć, iż wykonanie czynności zlecenia będzie odpłatne. Obowiązek zapłaty nie musi być ściśle powiązany z faktem spełnienia świadczenia. Jeżeli umowa zlecenia ma charakter odpłatny i nie postanowiono inaczej, wynagrodzenie należy się przyjmującemu zlecenie za wykonanie powierzonych mu czynności, a więc za dokonanie czynności prawnej lub za dokonanie działań potrzebnych do zrealizowania tej czynności, jeżeli jej zaistnienie nie jest w pełni zależne od przyjmującego zlecenie. Jednakże z faktu, że odpłatność nie jest konieczną cechą umowy zlecenia, wynika, że strony mogą ograniczyć zakres przypadków, w których przyjmującemu zlecenie należy się wynagrodzenie. Możliwe jest zatem uzależnienie obowiązku zapłaty przez dającego zlecenie przyjmującemu je wynagrodzenia (w całości lub części) od dokonania czynności prawnej także wówczas, gdy jej dokonanie nie jest w pełni zależne od przyjmującego. Ponadto dopuszczalne jest uzależnienie zapłaty całości lub części wynagrodzenia od osiągnięcia przez dającego zlecenie oczekiwanych przez niego i niezależnych od stron skutków zleconej czynności prawnej (uzyskania korzyści z dokonanej czynności prawnej, wygrania procesu itp.). Podobnie wyr. SN z 27.11.1969 r. (II CR 494/69, L.).

Odnosnie rozważań na temat zasadności odmowy wypłaty powodowi wynagrodzenia, a tym samym zasadności podniesionego zarzutu, ustalenia wymagały takie kwestie jak zbadanie reguł dotyczących rozliczania się stron, zarówno w zakresie wynagrodzenia należnego lekarzowi, jak i kosztów mieszkania służbowego, ustalenie, czy powodowi przysługiwał płatny urlop, czy spoczywał na nim obowiązek odpracowania nieobecności oraz czy pozwany zasadnie odmówił powodowi wynagrodzenia za październik 2013r.

Nie ulega wątpliwości, że strony podjęły współpracę i zawarły ustną umowę, której przedmiotem były świadczenia opieki medycznej przez powoda na rzecz pacjentów zakładu opieki zdrowotnej prowadzonego przez pozwanego. Bezsporne było, że na powodzie spoczywał obowiązek świadczenia opieki zdrowotnej na rzecz pacjentów zakładu pozwanego oraz, że za każdy miesiąc wykonywania czynności miał otrzymywać wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 10.000 zł. Jak wynika z treści zeszytów dziennych przyjęć (k. 121-122) w sierpniu 2013 r. powód świadczył usługi medyczne przez pięć dni roboczych od 26 do 31 sierpnia.

Mając na uwadze treść zeznań świadka B. S. oraz pozwanego M. K. (2), Sąd przyjął, że powód w okresie od 1 do 25 sierpnia 2013 r. nie przebywał na urlopie płatnym, ale skorzystał z możliwości odbycia bezpłatnego wypoczynku i strony umówiły się, że pozwany zapłaci powodowi za sierpień 2013 r. pełne wynagrodzenie w kwocie 10.000 zł, a powód odpracuje nieobecność po powrocie z urlopu.

Dokonując ustaleń faktycznych w tym zakresie Sąd zważył, że strony nie przedłożyły umowy zawartej w formie pisemnej. Za podstawę posłużyła więc treść zeznań świadka B. S. i pozwanego M. K. (2). Co ważne powód wnosząc pozew nie przedstawił umowy zawartej z pozwanym, pomimo że z jej treści wywodził podstawę dochodzonego roszczenia. Powód nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie faktu, aby strony ustaliły, że powodowi będzie przysługiwała możliwość skorzystania z płatnej formy wypoczynku. Strona powodowa nie spełniła więc obowiązków wynikających z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Sąd podkreśla, iż ciężar dowodu co do zasady spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie mamy również do czynienia z żadną sytuacją, w której zastosowanie miałyby szczególne reguły rozkładu ciężaru dowodu.

Twierdzeniom powoda w tym zakresie zaprzeczył pozwany podnosząc, że powodowi będzie przysługiwał wypoczynek bezpłatny, strony umówiły się, że pozwany zapłaci powodowi wynagrodzenie w pełnej wysokości w kwocie 10.000 zł, a powód odrobi nieobecność. Przedstawił również dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń w postaci wyżej przywołanych zeznań świadka i przesłuchania strony.

Tak argumentując uznać należało, że strony postanowiły, że powód otrzyma wynagrodzenie za sierpień 2013 r. w pełnej wysokości, będzie mógł skorzystać z trzytygodniowego wypoczynku i będzie miał obowiązek odrobienia nieobecności.

Zakwalifikowanie łączącej strony sporu umowy jako umowę o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy dotyczące umowy zlecenia, również miało znaczenie dla rozstrzygnięcia, czy powód mógł w sierpniu 2013 r. przebywać na urlopie płatnym, czy też skorzystać z możliwości odbycia bezpłatnego wypoczynku. Urlop płatny jest uprawnieniem pracownika przewidzianą przepisami prawa pracy. Nie jest uprawnieniem, które miałyby wynikać z mocy ustawy z umowy cywilnoprawnej. Żadna ze stron nie wykazała, aby uprawnienie do skorzystania z urlopu bezpłatnego było przewidziane umową łączącą strony. To również przesądziło o uznaniu, że powodowi nie przysługiwał urlop bezpłatny.

Mając na uwadze to, że na powodzie spoczywał obowiązek odpracowania nieobecności za okres od 1 do 25 sierpnia 2013 r., a co było niesporne, strony zakończyły współpracę z końcem października 2013 r. i powód nie miał możliwości odrobienia tych nieobecności, uznać należało, że pozwany był uprawniony do odmowy wypłaty powodowi wynagrodzenia za czas, w którym powód był nieobecny. Sąd zważył, że w sierpniu było 21 dni roboczych, w których powód miał obowiązek wykonywania świadczeń. Przy założeniu, że miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 10.000 zł, to dzienna stawka wynagrodzenia wynosiła 476,19 zł. Z uwagi na to, że powód świadczył usługi opieki zdrowotnej przez 5 dni, należne mu wynagrodzenie za okres sierpnia 2013 r. powinno wynieść 2.380,95 zł.

Kwestią sporną, choć niemającą jednak kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia, był spór dotyczący zakresu obowiązków powoda. Powód twierdził, że w ramach wykonywanej umowy nie miał obowiązku przyjmowania dzieci, pozwany natomiast stał na stanowisku, że pozwany miał taki obowiązek. Z zeznań świadków M. B., A. K. i K. P. wynika, że powód miał wykonywać czynności lekarza rodzinnego. Sąd zważył również na treść projektu umowy kontraktowej (k. 57-60) oraz zeznań świadków wynika, że powód pełnił funkcje lekarza podstawowej (...).

Zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.04.nr 210,poz.2135) lekarz podstawowej opieki zdrowotnej ma obowiązek realizacji kompleksowej opieki lekarskiej nad osobą objętą opieką medyczną, rodziną i społecznością w środowisku zamieszkania warunkach ambulatoryjnych i domowych. Co prawda, jak wynika z przedłożonego przez powoda odpisu dyplomu, jest on specjalistą w zakresie chorób wewnętrznych. Nie miało to jednak wpływu na określenie jego obowiązków w ramach wykonywania spornej umowy. Skoro więc do podstawowych obowiązków lekarza POZ należy kompleksowa opieka nad rodziną, to obowiązek ten obejmuje również opiekę na dziećmi.

Odnosnie podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia wydatków związanych z utrzymaniem mieszkania służbowego, z którego korzystał powód, Sąd zważył, iż z uwagi na brak materiału dowodowego dotyczącego tych okoliczności, dokonanie ustaleń w tym zakresie było niemożliwe. Wbrew przepisom art. 6 k.c., pozwany nie wykazał, ani tego, że na powodzie miał spoczywać obowiązek pokrycia kosztów mieszkania służbowego, niezależnie od tego, czy miał to być czynsz, czy opłaty eksploatacyjne, ani też nie wykazał wysokości tych kosztów i wysokości w jakiej te koszty pokrywać miał powód.

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak w punkcie I i II wyroku.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty, które nie były kwestionowane przez strony i nie wzbudziły wątpliwości Sądu, zeznania świadków K. P., B. S., M. B. i A. K., a także przesłuchanie stron ograniczone do przesłuchania pozwanego M. K. (2). Wskazać należy, że zeznania świadków oraz przesłuchania strony były ze sobą spójne i nie pozostawały w sprzeczności z zasadami logiki, znajdowały również poparcie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Natomiast

w myśl art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd zważył, iż powód wygrał sprawę w zakresie kwoty 2.380,95 zł, a żądał zasądzenia kwoty 10.000 zł, powództwo ponad kwotę 2.380,95 zł zostało oddalone. W związku z czym powód wygrał sprawę w 23,81 %, a strona pozwana wygrała sprawę w 76,51 %. Na poniesione przez powoda koszty włożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2400 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i kwota 300 zł tytułem opłaty od pozwu. Na poniesione przez pozwanego koszty włożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2400 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Z uwagi na to, iż powód i pozwany wygrali sprawę w określonym wyżej zakresie, pozwanemu należy zwrot kosztów postępowania w kwocie 1.945,59 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie III sentencji wyroku, zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.945,59 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.